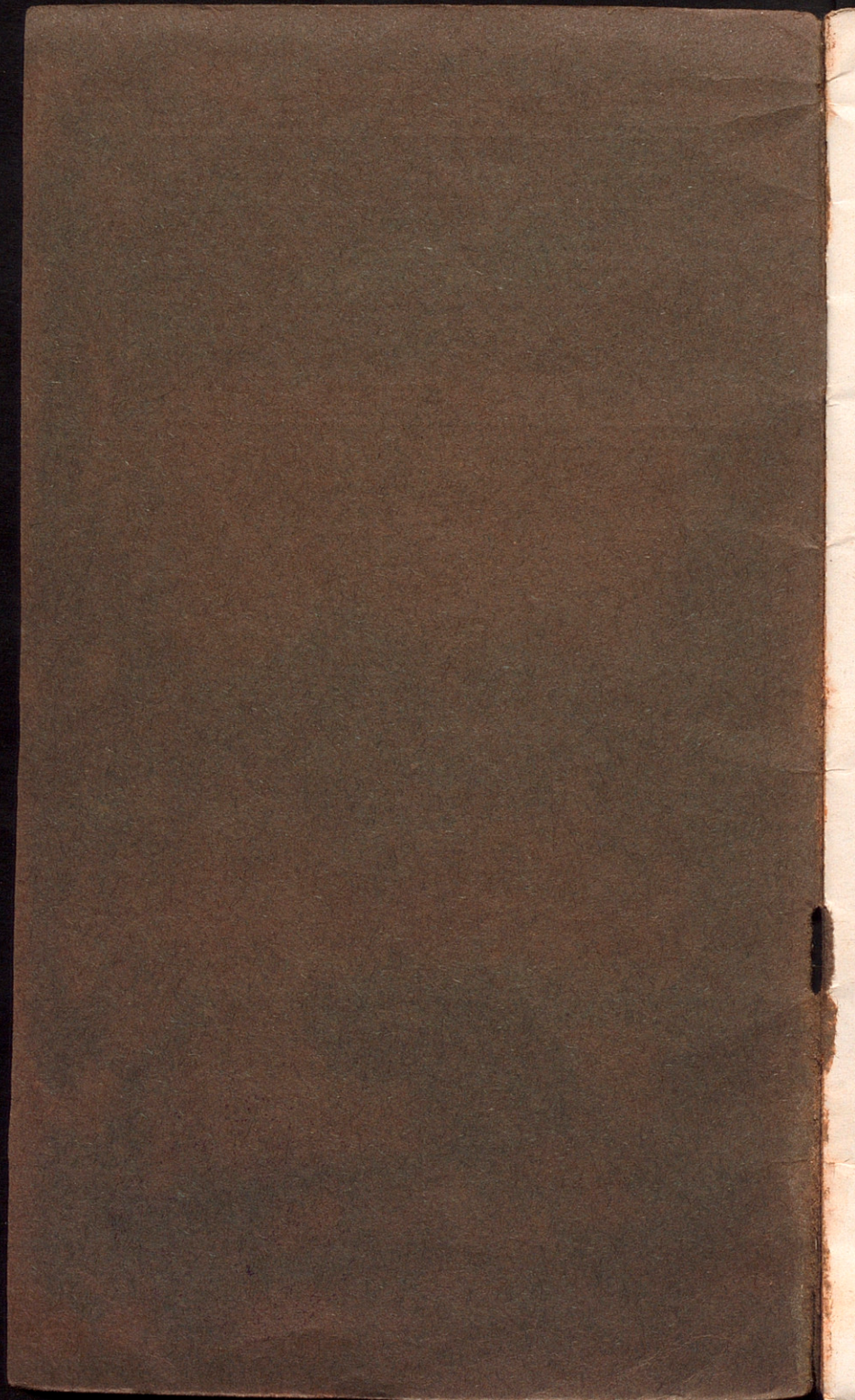

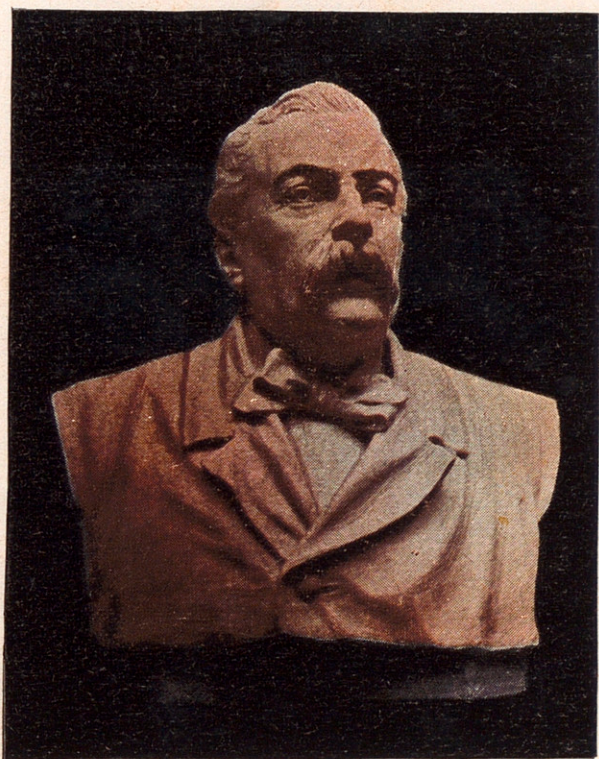
CENTRE CATALA :: SANTIAGO (XILE)

26 Juliol
: de 1914

HOMENATGE
a la memoria del poeta músic
J. ANSELM CLAVE

22

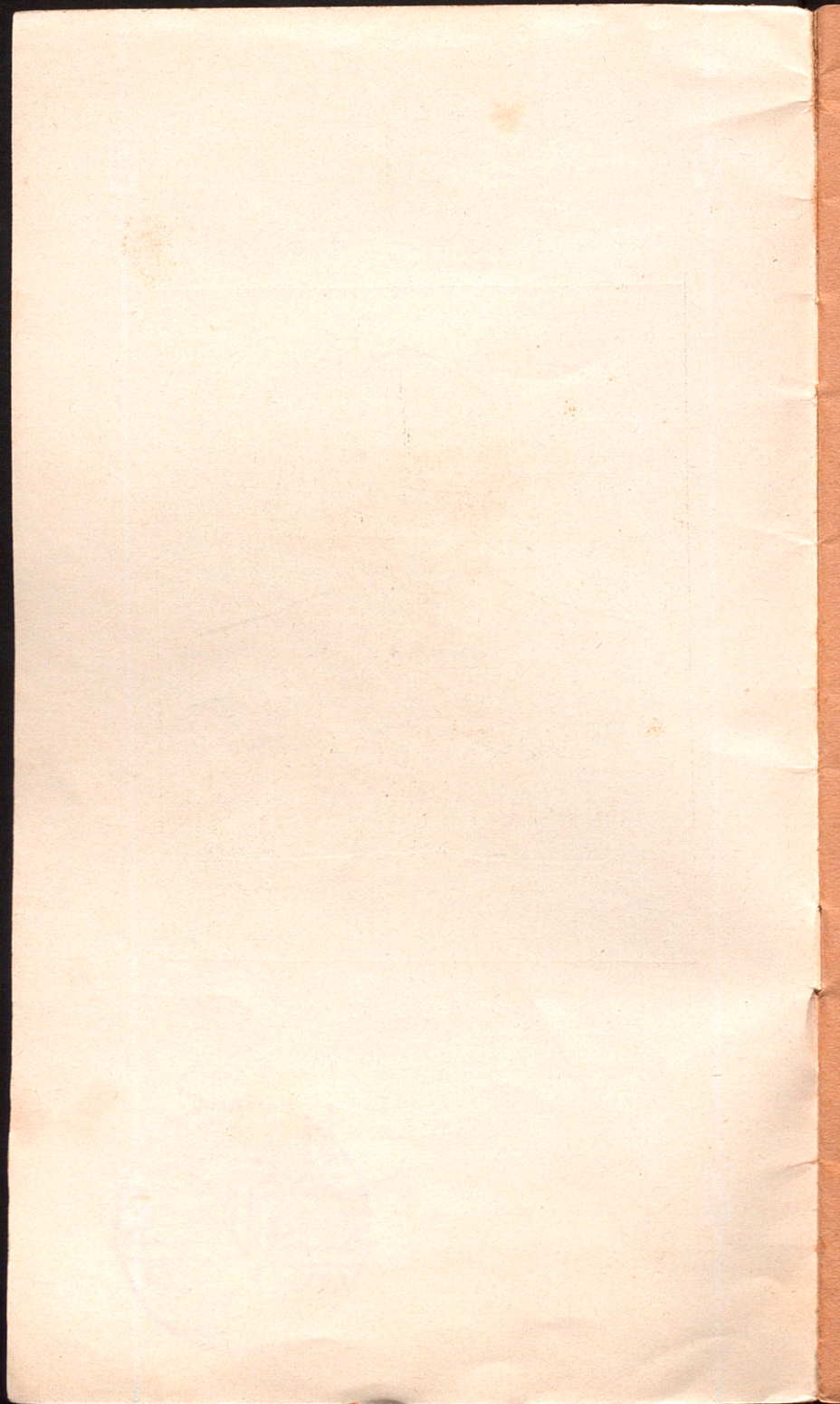

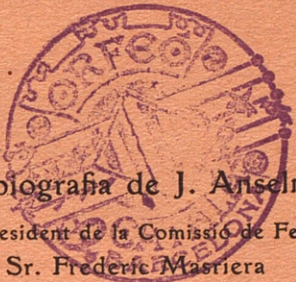
::

Josep Anselm Clavé

::

Discurs-biografia de J. Anselm Clavé

pel president de la Comissió de Festes

Sr. Frederic Masriera

DIGNÍSSIM SENYOR que presidiu aquest acte, gentils senyores i doncelles; estimats consocis i convidats qu'amb vostra presència l'honoreu; entusiastes artistes que li doneu vida:

Persistint el Centre Català en mantindre sempre viu el foc sagrat del amor patri, principi i fonament de sa constitució, segueix en la noble tasca de honorar a ses grans personalitats; i un jorn glorifica a un poeta, l'altre a un artista pintor, ya presta homenatge a una actriu, a un escriptor, a un científic; no perden l'ocasió de festejar i donar carinyós aculliment als bons catalans i tot quant es consideri una gloria catalana.

Cada festa, cada visita ens deixa un bon record i las parets de nostre Saló de festes van rupblintse d'imatges d'interessants personatges que'ns recorden les obres mestres d'uns, les manifestacions artístiques d'altres i el bon afecte de tots, vers aquest Centre, per son franc aculliment i justa admiració.

Al calor d'aquella gran festa per tants conceptes memorable, de fa avuy un any, dia per dia, celebrada en homenatge a la memoria del gran poeta Verdaguer, va fundarse nostre Orfeó Català, aquesta institució que tant plena i robusta va creixent, sent ya una nota característica de nostre Centre que l'enlaira i dignifica escampant arreu la reputació de nostra cultura.

Si d'aquella festa nasqué l'Orfeó, del Orfeó ha nascut la festa d'avuy.

Veyeu com s'encadenen aquestes manifestacions i com seguint per aquest camí, l'importància de nostre Centre va atensantse a son cim gloriós.

La festa d'avuy dedicada a honorar la memòria del gran, del popular músic-poeta Josep Anselm Clavé, serà una de les de més simpàtica recordansa.

En Clavé, l'inspirat Clavé, l'ilustre català que sortit d'humil condició, havent lluitat de petit fins amb la misèria, sense medis per a estudiar; degut a son gran talent, a sa inspiració i ànima gran, no sols va crear las societats corals a Espanya si nó que les dotà d'un excelent repertori de composicions escrites i compostes per ell amb veritable color català, ben característic i propi seu.

Amb son art logrà treure de les tabernes i altres llocs de males costums, a considerables legions d'obriers, arribant a organitzar nombroses societats corals per tot Catalunya i celebrar amb elles grans festivals amb milers d'executants.

En Josep Anselm Clavé i Camps nasqué a Barcelona l'any 1824 al carrer Ample, a l'històrica casa del Duc de Cardona, avui propietat de la família Girona. Una inscripció posada en un marbre col·locat a la entrada del edifici commemora el felis aconeixement.

Son Pare, magatzemista de fusta; per desgracies de son negoci va haver de treure d'estudi a sos tres fills i posarlos en ofcis.

En Josep Anselm va esser torner, ofici poc adequat a sa constitució física, puig no hi veyà d'un ull i tenint de treballar amb posició for-

çada i en edat de la creixensa va desentrotllar-se malament resultant bastant carregat d'espalles.

Entre aquest treball material contrari a son temperament i vocació, i un disgust moral que va donarli una noya a qui estimava, deixantlo per un pretendent ric, va caure malalt.

Avivada sa vocació d'artista de músic i poeta per aquelles contrarietats, va deixar les eynes de torner i va entregarse al art en les modestes condicions que sa situació li permetia.

Va aprendre de tocar la guitarra i quatre retgles de composició.

Per a guanyarse la vida tocava la guitarra pels cafés cantant les «Ventas de Cárdenas, La Flor de la Canela» i altres cançons per l'estil del genre que a les hores estava de moda.

Al mateix temps es dedicava amb afany a la lectura i comensà a compondre música i fer versos, al principi en castellà.

Com a fill del poble i qu'amb el poble vivia, per al poble escribia i a ell dedicava ses composicions.

Seguint una bonica costum establerta per aquell temps a Barcelona, els promesos obsequiaven a les noyes amb aubades.

Pels barris del Padró i de Sant Pere no faltava cap disapte a la nit la música d'en Clavé, lo que alegrava moltíssim a aquell veinat. No cal dir que n Clavé iniciador i director d'aquelles poétiques aubades, s'anava fent popular, guanyantse un nom entre la gent modesta i treballadora. Ell a mes d'artista, músic i poeta se sentia també redemptor; era nat per a coses grans; va concebir l'hermosa idea de regenerar les masses obreres per medi del art musical, i amb tota la fe d'un talent privilegiat convençut i la constancia i amor al treball, tant característics dels catalans, va sortir brillantment triomfador en son empenyo.

L'any 1845 essent solsament un pobre guitarrista, va fundar una societat que va nomenar «Aurora» per a perfeccionar els estudis de la guitarra, la flauta i el violí per a aquells joves que ya tenien alguna noció d'aquets instruments.

Poc a poc va anar atrayentse a nombrosos fills del treball fentlos artistes, trayent-los del fanc, despertant-los-hi poètics sentiments i ansies de cultura.

En un periòdic fundant també per ell titolat «El Metrónomo» escribia ell mateix lo següent: «Molts dels meus consocis qu'avans frecuentavan tabernes i cases de joc, deixant veure en llurs paraules i modals, una plena ignorancia dels mes rudimentaris principis de la bona educació que la Societat te dret a exigir-nos en el tracte; sensa excitació de ningú i sols per la força moral de l'associació i l'estimul del exemple, van anar adquirint poc a poc el sentiment de llur dignitat, modificant en sentit favorable aquells mals habits e inclinacions.

Aquesta transformació com pot suposarse no va pas deixar de seguirla atentament mon ull observador».

En aquestes paraules den Clavé es revela ben clarament quin era el noble fi de sos afanys. Aquets anavan donant llurs fruits i animaven mes i mes al benemérit mestre. Ben aviat aprofitant les festes de Carnaval que se celebraven a les hores amb gran lluiment a Barcelona, va organitzar una escullida estudiantina d'entre els seus consocis, donantse a coneixer en centres i sitis socials de major altura. L'èxit va esser complert, per tot arreu se'ls acullí amablement i ya tenim al gran Clavé pujant un graó mes en consideració i artística reputació.

No content encare i avansant sempre, va fundar la Societat coral «La Fraternidad» la

que l'any 1850 va pendre el nom de «Euterpe» que conserva encare avuy en dia.

En Clavé havia realitzat el seu somni; l'afició als chors s'estengué depressa per tot Catalunya i en pobles, vilas i ciutats resonaven els poètics cants d'en Clavé.

Desde l'any 1858 escribí en català component sas millors obres.

El 8 de Novembre de 1851 va donar el primer ball-concert coreijat en el teatre del Odeon.

Després els continuà en els jardins «La Ninfa», després Euterpe, situats en el mateix lloc ahont està emplantat el seu monument en el creuament de la Rambla de Catalunya i el carrer de Valencia. Aquest monument obra dels artistes: l'arquitecte J. Vilaseca i l'escultor M. Fuxá fou inaugurat per el malaguanyat arcalde Rius i Taulet cuan la famosa Exposició Universal de Barcelona de 1888.

En 1859 comensà a publicarse el periòdic «El Eco de Euterpe» escrit en castellà i català que's repartia als concurrents als concerts que se celebraven en aquells jardins.

En els programes d'aquells concerts a demés de las poètiques composicions del mestre Clavé, hi figuraven obres dels mes reputats mestres de tot arreu.

Allí va sentirse (crec que per primera volta a Barcelona) la grandiosa marcha del Tanhauser del gran Wagner amb nombrosos executants, homes, dones, nois i noyes i una bona orquestra.

Mes cuan l'obra grandiosa d'en Clavé va arribar a sou punt mes alt, fou al donar en els jardins dels Camps Eliseos els grans festivals.

En un d'ells va reunir fins a 57 societats cho-

als vingudes de diferents indrets de Catalunya.

No olvidaré may la artística emoció que va produir-me el gran espectacle de veure passant Passeig de Gràcia amunt las 57 societats corals amb llurs senyeres presidides per la benemèrita «Euterpe» amb son excels Director i fundador l'immortal Clavé, i seguidament veure'l dirigir a la gran plassa dels Camps Eliseos aquella massa de 2,400 executants, 2,100 coristes i 300 músics, ni podré olvidar l'entusiasme de l'immensa multitud incomptable i atapada ovacionant al gran mestre i esclatant amb frenètics aplaudiments els acorts dels «Nets dels almogavers» i el «Gloria a España». Aquest gran aconeixement musical tingué lloc l'any 1864 (fa are 50 anys).

Arribat al cim de sa glòria i popularitat, per tot arreu ahont se presentava era ovacionat i ben acullit, rebent espontànies felicitacions de la propia Reina Isabel II, malgrat las idees republicanes d'en Clavé, una de las vegades que va esser a Madrid.

Entre els elogis de la premsa i de la gent intel·lectual mereix citarse en lloc preferent lo que va dir en Castelar en un discurs.

Heus aquí la traducció:

« En Clavé posseeix un gran instrument i
 « aqueix es la llengua catalana. Els seus pin-
 « torescs adjectius, la munió de paraules mono-
 « silábiques, la riquesa dels verbs, la concisió
 « admirable amb que poden espressarse mol-
 « tes idees, les síncopes que permeten a cada
 « pas els seus articles i els seus pronoms, fan
 « de la llengua catalana una llengua essencial-
 « ment musical. I haig de dir'ho amb franque-
 « sa; quand en Clavé amb els seus versos, no
 « aspira mes que a expressar la ruda inspiració
 « del poble, la seva poesia es excelent.

« Yo conec poques coses tant boniques com aquesta:

Ai jo t'estimo
com el vellet l'arrimo
ama del sol d'ivern,
com l'infantó al naixer
ama l'mugró matern».

(De la composició de *Bon Matí*)

Prenguin nota d'aqueixos hermosos conceptes expressats per una autoritat com en Castellar fill d'Andaluzia, els que, o per ignorancia, o amb el proposit de rebaixar nostra parla, la moteigen de dialecte.

Las poesies catalanes d'en Clavé, son dolces, melódiques, inspiradíssimes i espontánies.

Com ho feya el geni colossal de la música, en Wagner; en Clavé escribia sempre ell mateix la lletra i la música de sas obres.

Per això resultavan sas produccions tan poétiques i harmòniques; per aixó resultavan tan originals i d'un caràcter tan seu.

Vivint en temps de grans lluites polítiques, va intervenir en elles formant en el partit republicà.

Era un demòcrata de bona mena, que professava sas ideas amb convenciment, bona fe i desinterés, mes com no tots sos correligionaris obraven amb aquella lealtad seva va sufrir terribles desenganys i grans disgustos.

En els últims temps de sa vida despres del any 70, va desempenyar càrrecs tant importants com el de President de la Diputació provincial de Barcelona, Governador Civil de Castelló de la Plana i diputat a Corts. Fou un de sos mellors companys l'insigne Narcís Monturiol, inventor del primer barco submarí, i molts d'altres personatges de gran relleu de sa época.

Morí a Barcelona poc avans de cumplir 50 anys, el 25 de Febrer de 1874, plorat per artistes, intellectuals, i pot ben dirse per tot el poble em pes. Son enterrament fou digne del gran mestre, del excels poeta que tant s'havia desvetllat per la cultura de Catalunya.

Ell morí, mes sa gran obra, es planta que viu, creix i rebrota produint encare mellors fruits. Diguiho sinó l'existencia a Barcelona del Orfeo Català de fama mundial, digníssim hereu de l'obra d'en Clavé. ¡Ah, si ell resucités i veyés l'espléndit palau de la música catalana, amb son imatge en lloc preferent; ¡si ell sentís cantar ses propies obres amb un art un encís i una perfecció en que may havia pogut sentirles ell mateix! ¡Si ell contemplés el tribut de sos admiradors representat en els monuments erigits en sa natal Barcelona—... podria exclamar: «Catalunya no m'ha sigut ingrata, Catalunya ha sigut digna de mos esforços».

I si dirijis els ulls cap a aquestes apartades terres xilenes i veyés aquest nostre aplec de catalans esforçosantnos per a axeicarli el nostre modest monument dins d'aquest Centre;... de segur que'ns agrairia la bona voluntat i en restaria joyós.

En nom del Directori i de la Comissió de festes vos donc les mes espressives mercès a tots els qu'haveu contribuït a la realització d'aquesta festa d'homenatge, comensant per nostre company l'escultor en Joan Bta. Folia per l'espléndit donatiu al Centre Català del bust imatge del gran mestre qu'avuy honorem; preciosa obra d'art que ve a enriquir nostra ya important galeria d'ilustres catalans.

Mereix també la gratitut i admiració del Centre, l'eminent músic en Claudi Estradé per son «Himne a Catalunya» qu'ha compost expressament per a nostre Orfeó, i finalment remercio també a tots i cada hu dels que componen l'Orfeó i a totes las persones que figuran en el programa que's reparteix i podrà conservar-se com interessant record d'aquest acte.

Als que contribuïu a la festa honorant-la amb vostra apreciada presència vos recomano que procureu que no decaigui may vostre entusiasme, i ajudeu als iniciadors d'aquestes festes per honra i gloria de nostra estimada Catalunya.

He dit.

F. M.

L'ORFEÓ CATALÀ

DEL NOSTRE CENTRE

De graó en graó cap amunt sempre!

Heus'aquí la via feta pel nostre Orfeó.

Novell rebrot de la soca de catalanitat qu'es ànima de nostre colònia, l'Orfeó nasquè en un esclat d'entusiasme. I sa poixança fou tan sobtada i tan ferma que avui dia, tot-just un any de sa naixença, mirèuse-l ufanós i plé de vida, essent ja l'orgull de tots, benivolgut i respectat i aimat dins i fora del nostre Centre.

Feia poc havia nat l'Orfeó i ja tingué de pendre part a una festa patriòtica de recort inesborrable. Fou en aquella diada en que aquest Centre, honorat per eminents artistes, anava a descobrir el retrat del malaguanyat cantor de nostre Patria, mossen Jascinto Verdager, i al córrer la cortina que tapava l'obra d'un artista aimant de Catalunya, el Chor ens recordà tota nostre infantesa, cantant les dolces paraules de *L'emigrant* i transportantnos en un breçol de somnis i d'anyorances a nostre terra benvolguda. Ara fa un any, dia per dia, i altre volta l'Orfeó honora un de nostres grans homes. Ahir fou per en Verdager, avui es per en Clavé, el desvetllador de les masses obreres de Catalunya, el conreuador de son sentiment artístic, el qui feu mes per la redempció dels obrers, que tots els predicaires redemptoristes junts.

Avant i avant en sa creixença, a fi d'any ja l'Orfeó eixí de casa. En la festa anyal del *Concell Superior de lletres i música*, haguda en la Biblioteca Nacional en 30 de desembre darrer, sollicitat pel dit Concell, devant una escullida i nombrosa concurrència, cantà magistralment *La donzella de la costa* i les *Montanyes de Canigó*

obtinguent una ovació insuperable i essent condecorat amb una medalla d'or.

Altres vegades surt defora'l mes passat, a prec d'el professor alemany M. Krahn, qui donà una conferència sobre «Cançons populars» al Conservatori Nacional de Música. I allà *La donzella de la costa* i *Arre Moreu* que encisaren als oients, desvetllantlos del desconeixement de nostre música fresca i gemada, riallera a voltes, sentimental altres estones i sempre joliva i inspirada. La premsa d'aquest país es desfè en lloances i als pocs dies, novament els directors de la Biblioteca Nacional sollicitant nostre Orfeó per a altre festa. I allà va el dia primer de aquest mes i també triomfa.

Dintre nostre casal ha prèns part en belles jornades. En el homenatge al excels artista en Lluís Graner, de qui tan bells recorts serva aquest Centre. Fa poc l'heu sentit també en una festa organitzada per les dames catalanes. I avui...

Mirèuse-l are! Ja l'entussiasme sobreix... ja es dalt del primer replà i prèn esbransida per a enlairarse mes encare. Ja està definitiva sa constitució i prompte una secció de senyoretes vindrà a donar-hi noves ales. I aleshores, quant les dues seccions, surtin defora a fer coneixer nostres cançons, podrèm dir alt i serenament que la colònia catalana ha aportat un nou element cultural en aquesta terra, tot i glorificant lo mes prehuat de Catalunya, la sua parla i la sua música... que ressonarà aquí a Santiago com echo llunyà, plé d'idolatries...

Aixis, aixis els pobles s'honoren i aixis es fá Patria. Mes que amb discursos plens de vulgaritats, mes que amb apats estrambòtics de *germanor estomacal*, mes que amb comparances boniques, que son superficials i mai arribaràn a lo pregón del nostre ésser... La Patria es lo

que la caracteritza i al enaltir lo que es ben seu, perquè es fruit dels segles, la Patria s' honora... Digueu si'l nostre Orfeó, no es avui per avui lo que mes honora nostre colonia i digueu si sa influencia no es forta, fortíssima en tots, fins en els indiferents i apàtics.

Nostres dames be ho han comprès aixís i volen ofrenar rica senyera al Orfeó, per a enarbolarla com a símbol i tots sabeu amb l'entusiasme que s'ho han prèns i'l resultat falaguer obtingut, que permetrà fer de la Senyera del Orfeó Català una obra d'art, com somià nostre bon patrici, autor del projecte, en Joan Pla... I per a que res hi manqui avui en aquesta diada, s'estrenarà l'*Himne a Catalunya* que serà sant i senya del Orfeó, quina lletra inspirada escrigué aquell malaguanyat cantor que suare anomenaven, Mossen Cinto i que un altre català eminent i entussiasta, el mestre Claudi Estradé, hi ha posat música per a que tothom coregi aquella lletra en homenatge a Catalunya.

Llahor a tots! Que un altre any, mes potent encare, l'Orfeó Català, de Santiago, mondi de nostre música aquesta terra xilena, per a gloria d'ell i enaltiment de Catalunya.

R. J.

DE BON MATÍ

ALBADA A VEUS SOLAS

L'alba sonriu
Canta lo gall:
Fresca rosada
Ruixa la vall.

Bell rossinyol
Deixa llur niu:
Canta la albada,
Trina expressiu.

Dematinet
Dols es lo aïret
Del fértil camp.
Ninas galanas,
Las pallas blanques
Ab goig deixáu!

Pel camp florit,
Deixáu lo llit!

Son cálzer púdich
La flor esclata
Y 'l manso rech sa pulcritut retrata.
Salva amatent
Lo bard rogent
Lo remolí de la brument cascata,
Hont s' enmiralla lo rosat orient.

Tras de la lloca
Corra canyula
Tendra pollada que sens tregua piula:
Y en lo estany l' oca
Gaya 's rabeja
Y estarrufada de plaher cloqueja.

Tórtola viuda
 Plora en la ubaga;
 Dolsa afalaga
 L' aura á las flors;
 Ninetas, donchs, veniu;
 Veniu, qu' en mitj del bosch
 L' oreig DE BON MATÍ
 Inspira amor als cors.

Tan bon punt prop la pleta
 Sona 'l tosch rabaquet,
 Surt la blanca cabreta,
 Surt lo roig vadellet.

Guatllas y llebras
 Poblan la ubaga,
 Hont tímit vaga
 L' aire dolset;
 Mentre á sa aimada
 Canta un pastor
 Rústica albada,
 Trova de amor.

—«Nina garrida,
 Romp ta dormida
 Y ou mon amant trasport,
 Que en ta bellesa
 L' ánima presa,
 Busca en tos ulls conort.
 Calma mon fer neguit,
 Ay! que t' estimo;
 Com del oreig lo mimo.
 Ama 'l roser florit,
 Com la papalloneta
 Ama 'l sol escarít.

Oume, gentil nineta,
 Nina del cabell d' or;
 Dom una abraçadeta

Y ay! moriré de goig!
 Nineta del cor,
 Endolsa ma sort!

—
 Orfe en la terra,
 Nina, me aterra
 L' árida soletat;
 Y ay! ma cabanya,
 Sense companya
 Sembla un fossar murat;
 Ventme així, sol y vern,
 Ay! jo t' estimo,
 Com lo vellet l' arrimo
 Ama del sol de invern,
 Com lo infantet al náixer
 Ama 'l mugró matern.

—
 Oume, gentil nineta,
 Nina del cabell d' or:
 Dom una abrassadeta
 Y ay! moriré de goig!
 Nineta del cor
 Endolsa ma sort!»

—
 Son cálzer púdich
 La flor esclata,
 Y 'l manso rech sa pulcritud retrata;
 Salva amatent
 Lo barb rogent
 Lo remolí de la brument cascata,
 Hont s' enmiralla lo rosat orient.

—
 Ninetas, donchs, veniu;
 Veniu, qu' en mitj del bosch
 L' oreig DE BON MATÍ
 Inspira amor als cors.

LO SOMNI D'UNA VERGE

Baix dossier de vert ramatje,
 En lo cor de ombrívol bosch,
 Lloch hont templa 'l fresch oratje
 Lo ardent ressol,
 Sobre un llit de blana herbeta
 Matisat de finas flors,
 Una hermosa pastoreta
 Tranquila dorm.

Son remat de xays s' escampa:
 L' un pel bosch pastura ab goig;
 L' altre puja llest la rampa
 De un vert tussol;
 Y lliscant, de ple 's xapolla
 Tendre anyell en l' oval clot
 De la font que clara brolla
 De un enderroch.

Lo silenci y la pau dolsa
 De aquest lloch perturban sols
 La corrent que entre la molsa
 Murmurant obre eixa font;
 Dels tudóns las cantarellas,
 Los xiulets dels vius pigots,
 Lo piteig de las titellas
 Y l' garlar dels oriòls.

Ay! que hermosa es la nineta
 Que entre flors tranquila dorm!
 Amorosa rialleta

Sos llabis mou.

Ay! potser en llur seny vagan
 Bells recorts de infantils jochs!
 Ay! potser som SOMNI halagan
 Amants recorts!

No la desperten
 Nos cants d' amor:
 La calma impere
 Del bosch en torn;
 No la desperten
 Nos cants d' amor:
 No se interrompa
 Llur somni dols.

Zéfir, que entre 'ls arbossos
 Vent eix diví tresor,
 Besas llurs cabells rossos,
 Rossos com un fil d' or,
 Besals, mes ay,
 Despay,
 Que ton dolset petó
 No la desperte!
 Besals, mes ay,
 Despay,
 Que ton dolset petó
 No la desperte, no!

Merla, qu' en cants suposas
 Que host de angelets divins
 Sembra en sas galtes rosas,
 Rosas y gessamins;
 Canta, mes ay,
 Despay,
 Que ta joliu cansó
 No la desperte!
 Canta, mes ay,
 Despay,
 Que ta joliu cansó
 No la desperte, nó!

Ay! potser en llur seny vagan
 Bells recorts de infantils jochs!
 Ay, potser son somni halagan
 Amants recorts!

No la desperten
Nos cants d' amor:
La calma impere
Del bosch en torn.
No la desperten
Nos cants d' amor:
No se interrompa
Llur somni dols.

Bell anyellet, que arrancas
Flors de son front, é inquiet
Jugas ab sas mans blanques,
Blanques com glop de llet;
Juga, mes ay,
Despa,
Que ton morret bufó
No la desperte!
Juga, mes ay,
Despay,
Que ton morret bufó
No la desperta, no!

LAS FLORS DE MAIG

PASTOREL-LA A VEUS SOLAS

Prop del riu hi ha una verneda
Y un saló en mitj sa espessura,
Ab catifas de verdura,
Y ab sofás de tronchs de faig.

Lloch agrest hont van las ninas
Y ahont besant sa cara hermosa
Las confón l' aura amorosa
Ab las flors del gentil Maig.

Y 'ls aucells buscan son niu
Entremitj de la verneda,
Los aucells buscan son niu
Entremitj del bosch joliu.

Sota de un sálzer sentada una nina
Trena joyosa son rich cabell d' or;
Es son mirall fresca font cristallina;
Son sos adornos violetas del bosch.
Altre, teixint matisada guirnalda,
Gronxa son cos, que es de gracia un tresor;
Altre, ab son blanch cabridet á la falda,
Canta mes fi que 'l festiu sossinyol.

Mes jay de los cors!
Que son eixas noyas
Las més ricas toyas
Del MES DE LAS FLORS!!

La vesprada al camp regala
De albas perlas bona almosta,
Lo sol bell fugí á la posta,
Y de estels s' omple 'l cel blau.

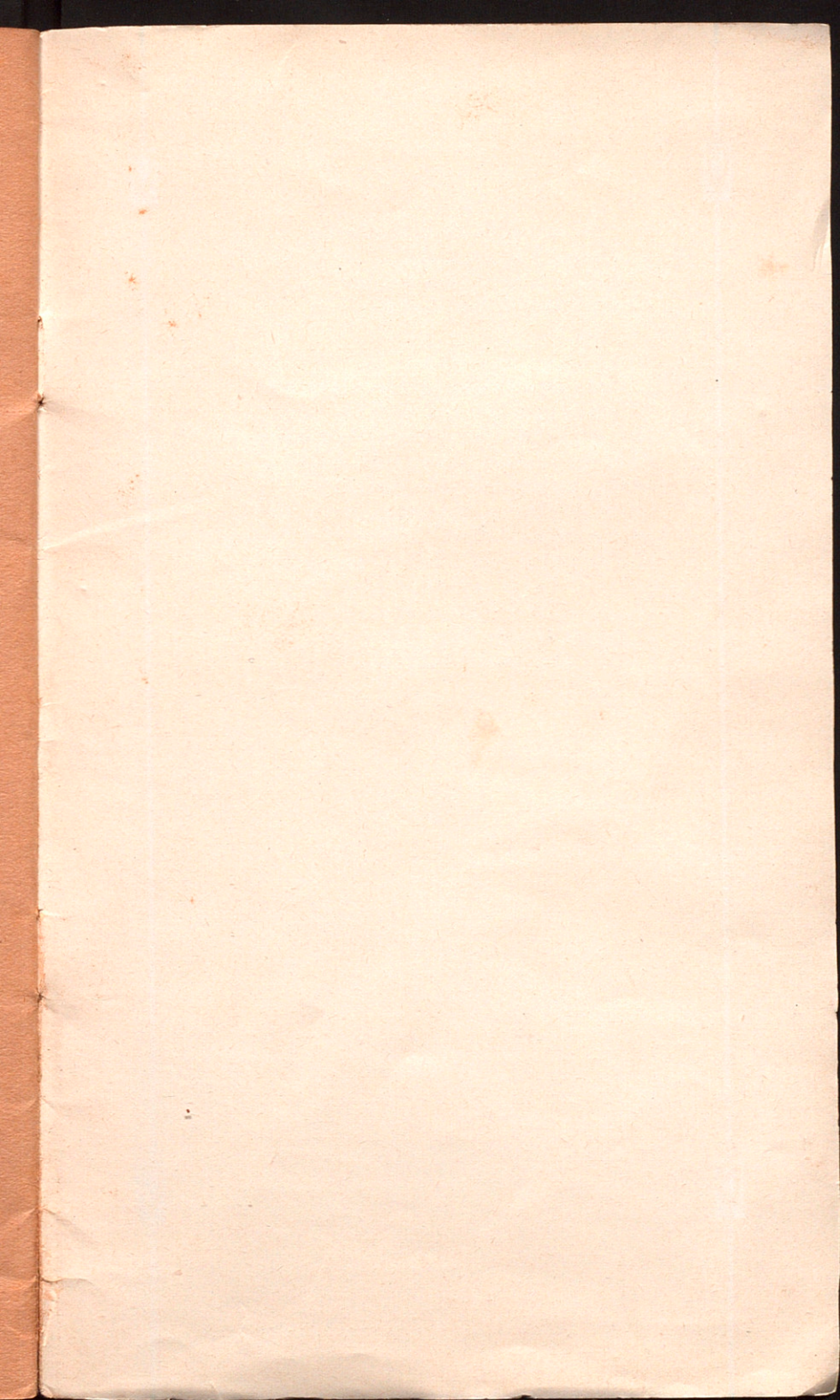
PASTORETAS, ans no sone
De la *queda* la campana,
Ballarém una *pavana*
Ab vosaltres, si així os plau.

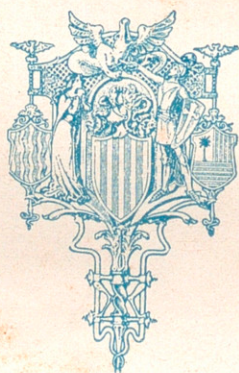
Y 'ls aucells de dins son niu
 Glosarán una tonada...
 Los aucells de dins son niu
 Glosarán un cant festiu.

Sota de un sálzer, sentada una nifia
 Trena joyosa son rich cabell d' or;
 Es son mirall fresca front cristallina;
 Son sos adornos violetas del bosch.
 Altre, teixint matisada guirnalda,
 Gronxa son cos, que es de gracia un tresor;
 Altre, ab son blanch cabridet á la falda,
 Canta mes fi que 'l festiu rossinyol.

Mes ¡ay de los cors!
 Que son eixas noyas
 Las més ricas toyas
 Del MES DE LAS FLORS!!

ORFEÓ CATALA
BIBLIOTECA

BARCELONA

Reg. 871 8°
Sig. 78:926(71)
(cla) Cen
17-VIII-C/6

